

ပြိုင်ဆောင်

မောင်ထွန်းသူ

Hermann Hesse
ROSSHALED

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

၁

ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်သည့် ဆရာပါရဂူ မြန်မာပြန်ခဲ့သည့် သိဒ္ဓတ္ထ (Siddhatha) ဝတ္ထုကို အမြဲတစေ သတိရနေကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ဤစကားကို အကြောင်းမဲ့ ဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ သိဒ္ဓတ္ထ သည် စာဖတ်ပရိသတ် အလွန်နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ရုံမျှမက ယနေ့အချိန်ထိ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြန်လည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်း သိဒ္ဓတ္ထ ကို ရေးသူသည် ဂျာမန် စာရေးဆရာကြီး ဟာမန်ဟက်စ် (Hermann Hesse) ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယခု ဤဝတ္ထု မြိုင်ခေမာသည် လည်း ဟာမန်ဟက်စ်၏ ဝတ္ထုပင် ဖြစ်ပါ၏။

* * *

J

ဟာမန်ဟက်စ်ကို ၁၈၇၇ ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီနိုင်ငံ ကဲလ်မြို့ (Calw)၌ မွေးဖွားသည်။ ။ သူသည် သူ့ဘဝကို စာအုပ်ရောင်းသမားအဖြစ်ဖြင့် စတင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်တွင် စာရေးကာ

သူ၏ ကဗျာစာအုပ်ကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။
ထိုကဗျာစာအုပ်ထွက်ပြီးနောက် ငါးနှစ် အကြာတွင် သူ့ဝတ္ထုများ
ဆက်တိုက် ထွက်လာသည် ။ အောင်မြင် ကျော်ကြားမှုလည်း
ရလာသည် ။ သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုသည် ပီတာကာမင်ဇင် (Peter
Camenzind)ဖြစ်သည် ။ ထို့နောက် သည် ပရော်ဒီဂျီ (The Prodigy
(Unterm Rad)၊ ဂျာထရူး (Gertrud)၊ ရော်ရှာလ်ဒီး (Rosshalde)၊
ဒင်မင်း(Demlan)၊ သိဒ္ဓတ္ထ (Psyhohanalytio) စသော ဝတ္ထုများ
ဆက်တိုက် ထွက်လာသည် ။ နောက်ပိုင်းတွင် ဟာမန်ဟက်စ်သည်
ဤရာစုနှစ်၏ အထူးခြားဆုံးသော စာရေးဆရာများ ထဲမှ တစ်ဦးအဖြစ်
အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည် ။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ဟာမန်ဟက်စ်သည် တကယ်ထူးခြားသော
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

သူသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာဖွေခဲ့သူ
ဖြစ်သည် ။ စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်း မှုကို ရှာဖွေရင်းနှင့် ပင် သူသည် စိတ်နှင့်
ပတ်သက်သော အသိအမြင်သစ်များကို အမြဲတစေ ရှာဖွေ ခြင်း၊
လေ့လာခြင်း ပြုသည် ။ အထူးသဖြင့် စိတ်ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်သည်
။ မနောဝိဘဇ္ဇ သဘောတရား (အတွင်းစိတ်နှင့် အပြင်စိတ်တို့ ကို
စိစစ်ဝေဖန်ခြင်း)ကို လက်ကိုင်ပြုကာ
အသိအမြင်သစ်များကိုရှာဖွေသည် ။ ဤသို့ဖြင့် သူ ရှာဖွေရင်း
ရလာခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများ နှင့် အသိ အမြင်များ သည် သူ့ဝတ္ထုများ
နှင့် သူ့စာများ တွင် ထင်ဟပ်လာခဲ့သည် ။

ထင်ရှားသည့် သာဓကမှာ သူ ပထမဆုံး ထုတ်ဝေခဲ့သည့်
ပီတာကာမင်ဇင်ဝတ္ထု ဖြစ်သည် ။ ပီတာကာမင်ဇင်သည် ပန်းချီဆရာ

တစ်ယောက်၏ လူငယ်ဘဝနှင့် လူကြီးဖြစ်စဉ်ဘဝကို ရေးဖွဲ့ ထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဇူးရစ်မြို့၌ ပန်းချီပညာကို လေ့လာနေစဉ်အတွင်း သူသည် မိန်းကလေး များ စွာနှင့် တွေ့ခဲ့သည် ။ စိတ်၏ သာယာအေးချမ်းမှုကို ရှာသည် ။ ထို့နောက် အီတလီသို့ သွားကာ စိတ်၏ သာယာအေးချမ်းမှုကို ရှာဖွေပြန်သည် ။ သို့သော်လည်း သူ လိုချင်သော အရာကိုမရ။ ရှာမတွေ့။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိရွာသို့ ပြန်သွားသည် ။ ထိုအခါကျမှ ပင် သူသည် ရောင့်ရဲသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ကာ အေးချမ်းသာယာမှုကို ရသည် ။ ဤကား ဝိတာကာမင်ဇင် ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လမ်းအနေဖြင့် ထူးခြားမှု ရှိသည် မဟုတ်။ ထူးခြားသည် မှာ ဟာမန်ဟက်စ် ထင်ဟပ် တင်ပြထားသည့် အတွေ့အကြုံနှင့် အသိအမြင်များ ပင် ဖြစ်သည် ။

၁၉၁၆ ခုနှစ်မှ စ၍ ဟာမန်ဟက်စ်သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာပေါင်းများ စွာနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည် ။ ပထမဆုံး သူ အလွန်ချစ်သော ဖခင်ကွယ်လွန်သည် ။ သူ့ညီ အသည်းအသန်ဖြစ် သည် ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် သူ့ဇနီးသည် အား စိတ္တဇဆေးရုံ တင်လိုက်ရသည် ။ စစ်ကြီးကြောင့် ပေါက်ဖွားလာရသည့် အနိဋ္ဌာရုံများ အပေါ် မကျေနပ်မှုနှင့် သူ ရင်ဆိုင်နေရသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများ အပေါ် ဘဝင်မကျမှု စသည် တို့ ကြောင့် ဟက်စ် ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ထိခိုက်ကာ စိတ်ရောဂါ ဖြစ်လာသည် ။ ထိုအခါ စိတ်ရောဂါကို ဆရာဝန်များ နှင့် ကုသရသည် ။ စိတ်ရောဂါကို အကုသခံရင်းနှင့် ပင် သူသည် စိတ်နှင့် ပတ်သက်သော အသိအမြင်သစ်များ ရရှိလာခဲ့ပြန်သည် ။ ထိုအခါ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် သူ့လောကအတွင်း၌ သာမက သူ ကိုယ်အတွင်း၌ လည်း အခြေအနေ များ ဖရှိဖရဲ ဖြစ်နေသည် ဟု နားလည် လက်ခံလာသည် ။

သူပတ်ဝန်းကျင် အပြင်လောကအတွင်း၌ သာ တိုက်ပွဲများ ရှိနေသည် မဟုတ်။ သူ၏ ကိုယ်တွင်း၌ လည်း တိုက်ပွဲများ ရှိနေသည် ဟု ယူဆ ယုံကြည်လာခဲ့သည် ။ ယင်းယုံကြည်မှုများ သည် သူ နောက်ပိုင်းကာလ၌ ရေးသားခဲ့သည့် စတက်မင်းဝုဖ် (Stepenwolf)၊ နာဇစ်နှင့် ဂိုးလ်မန် (Nerzisa and Goldmind) စသော ဝတ္ထုများ ၌ ထင်ဟပ်လာသည် ကို တွေ့ကြရလေသည် ။

ဟာမန်ဟက်စ်နှင့် ပတ်သက်၍ နောက်တစ်ခု ထူးခြားချက်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အရှေ့ တိုင်းစာပေနှင့် အရှေ့တိုင်း ဒဿနိက အမြင်များ နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယ နိုင်ငံသည် ဟက်စ်၏ စိတ်နှလုံးကို ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက လွှမ်းမိုးခဲ့သည် ။ ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဟက်စ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကတည်းက ခရစ်ယာန် ဘာသာနှင့် ရင်းနှီး နေသကဲ့သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာများ နှင့် လည်း အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာ ခဲ့ရပါသည် ဟု ဆိုခဲ့သည် ။ ဤအကျွမ်းတဝင် ဖြစ်မှုများ သည် လည်း သူ၏ ဝတ္ထုများ နှင့် သူ့စာများ တွင် ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ကြရလေသည် ။

* * *

၃

ဂျာမန်လူမျိုး တစ်ဦးဖြစ်သော ဟာမန်ဟက်စ်သည်
ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ဂျာမန် အမျိုးသားများ ကျင့်သုံးခဲ့သည့်

ဝါဒအပေါ် မကျေနပ်သဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်ခဲ့၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဂျာမန်အာဏာပိုင်များက သူ့အပေါ် မလိုမလား ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဂျာမန်တစ်ယောက်ဟု ပင် သဘောထားကာ ဂျာမန်နိုင်ငံအတွက် တတ်စွမ်း သမျှ အကျိုးပြုနိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။ သို့သော်လည်း နာဇီများ ကြီးစိုးလာသည့် ခေတ်တွင် နာဇီများက ဟာမန်ဟက်စ်၏ စာအုပ်များကို ရွံ့မုန်းကြသည်။ ။ ဂျာမန်နိုင်ငံအတွင်း၌ မထုတ်ဝေရဟု ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ဟာမန်ဟက်စ်သည် ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသား အဖြစ် ခံယူကာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာပင် အခြေချရသည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ။

အမိနိုင်ငံနှင့် ကင်းကွာခဲ့ရသော ဟက်စ်အား ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံက ကောင်းစွာ ထွေးပိုက်ခဲ့ သည်။ ။ သူ့အား ပီ၊ အိပ်ချ်၊ ဒီ ဘွဲ့ အပ်နှင်းခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုသည်။ ။ နိုင်ငံတကာတွင် အရောင်းရ အတွင် ကျယ်ဆုံး ဖြစ်နေသည့် သူ့ စာအုပ်များ အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ ။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် သူသည် စာပေဆိုင်ရာ နိုဘယ်လ်ဆုကို ရရှိခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ်ပြုသည့် ထူးခြားထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ။ ဤမျှအထိ ထူးခြားထင်ရှားခဲ့ သော ဟာမန်ဟက်စ်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့၏။ သူ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သူ၏ အသက် သည် ရှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့လေပြီ။

ဤမျှဆိုလျှင် ဟာမန်ဟက်စ်၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို တစေ့တစောင်း သိမြင်ကြပြီဟု ထင်ပါသည်။ သူ၏ ဘဝအကြောင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖော်ပြနေခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ။ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်အိမ်၊ မထူးခြားတတ်သော သူ့ဝတ္ထုများ အပေါ် စာဖတ်ပရိသတ် စိတ်ဝင်စား စေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အထူးသဖြင့် သူ ထင်ဟပ်တင်ပြထားလေ့ရှိသည့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အသိ အမြင်များကို သတိထားမိစေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

နောက်ဆုံး တင်ပြလိုသည့် အချက်မှာ ဤဝတ္ထုနာမည်ပေးပုံနှင့် ပတ်သက်ပါသည်။ ။ ဤဝတ္ထု ၏ မူရင်းအမည်သည် Rosshalde ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းအမည်သည် ဤဝတ္ထု ဇာတ်အိမ်တည်ရာ အိမ်ကြီး၏ အမည်ဖြစ်သည်။ ။ ယင်းအချက်ကို တည်မှီ၍ ကျွန်တော်က ဤဝတ္ထုကို မြိုင်ခေမာဟု ပေးပါသည်။ ။ ခေမာဟူသော စကားလုံးသည် မြန်မာအဘိဓာန်၏ ဖော်ပြချက်အရ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး ထွက်ပါသည်။ ။ တစ် မျိုး မှာ ဘေးမရှိရာ အရပ်၊ နိဗ္ဗာန် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျန်တစ်မျိုးမှာ ခေသော၊ ညံ့ဖျင်းသော ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းအနက် အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုးစလုံးသည် ဤ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် လည်း လိုက်လျောညီထွေရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၃ ရက်

(၁)

မြိုင်ခေမာ ခြံကြီးကို ဝယ်ယူပြီး ဂျီဟန်ဗာရာဂု
ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည့် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကဆိုလျှင်
ဤခြံကြီးသည် အစွန့်ပစ်ခံ ခြံအိုခြံဟောင်းကြီး တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။

ဥယျာဉ်တွင်းရှိ လူသွားလမ်းများ သည် မြက်ပင် ချုံပင်များ
ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည် ။ ခုံတန်း လျားများ သည် ရေညှိများ
တက်နေကြသည် ။ လမ်းခင်းထားသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ များ
သည် ကွဲအက်ကြွေမှုလျက် ရှိကြသည် ။ ပန်းခြံတစ်ခြံလုံးမှာ လည်း
ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်း မရှိသဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖြင့် ပြည့်ကာ
မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွလျက်ရှိ၏။

ခြံကြီး၏ အကျယ်မှာ ရှစ်ဧကခန့်ရှိ၍ ခြံထဲတွင် အဆောက်အအုံ
နှစ်လုံးမျှသာ ရှိသည် ။ တစ်လုံးမှာ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းပြီး
ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် အိမ်မကြီးဖြစ်၍ နောက်ဘက်တွင်
မြင်းစောင်းရှိသည် ။

နောက်တစ်လုံးမှာ ခပ်သေးသေးဖြစ်သည် ။ ပန်းခြံ၏ အလယ်၌
တည်ရှိပြီး နွေရာသီနေဖို့ အတွက် သီးသန့် ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်
။ အိမ်ကလေးမှာ ဝတ်ကျောင်း ဓမ္မာရုံကလေး တစ်ခု နှင့် တူလျက်ရှိ၏။
ပတ္တာများ ပြုတ်၍ ပျက်ထွက်နေသဖြင့် အိမ်တံခါးသည် ရွဲစောင်းစောင်း
ဖြစ်နေ သည် ။ အိမ်နံရံများမှာ လည်း ရေညှိများ နှင့် မှို များ

တက်နေကြလေသည်။ ။

ခြံကြီးကို ဝယ်ပြီးသည့် နောက် ချက်ချင်းပင် ပိုင်ရှင်သစ်သည် ယိုင်နဲ့ နဲ့ ဖြစ်နေသော အိမ်ကလေးကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ ပန်းခြံတွင်းရှိ ငါးကန်ကလေးဆီသို့ သွားရန် လှေကားလုပ်ထားသည့် ကျောက်တုံး ဆယ်တုံးကိုသာ ချန်ထားသည်။ ။

အိမ်ကလေး၏ နေရာတွင် ဗာရာဂု၏ ပန်းချီစတူဒီယိုကို ဆောက်သည်။ ။ ထို့နောက်တော့ ဗာရာဂုသည် ဤစတူဒီယိုထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပန်းချီဆွဲခဲ့သည်။ ။ အိမ်ကြီးပေါ်၌ နေသည် ဟု ဆိုသော်လည်း အချိန်ရှိသမျှ ဤစတူဒီယိုထဲမှာပင် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ ။

သို့သော်လည်း သူ့မိသားစုအတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သဘောထားကွဲလွဲမှုသည် တစ်နေ့ တခြား တိုးတက်ပြင်းထန် လာပြီး နောက်ဆုံးသူ၏ သားအကြီးအား ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ် အဝေးသို့ ပို့လိုက်ရသည့် အခါတွင် မူကား သူသည် အိမ်ကြီးနှင့် အစေခံများကို သူ့မိန်းမလက် ဝကွက်၍ အပ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ စတူဒီယိုနှင့် ဆက်၍ အခန်း နှစ်ခန်း တိုးချဲ့ဆောက်ကာ ထိုအခန်းထဲ၌ လူပျိုတစ်ယောက်သဖွယ် နားအေးပါးအေး နေခဲ့သည်။ ။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး အလွန်လှပသော အိမ်ကြီးအတွက်ကတော့ သနားစရာကောင်းသည် ဟုပင် ဆိုရတော့မလိုဖြစ်နေသည်။ ။

ဖရောဗာရာဂုနှင့် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် သူ့သားအငယ် ပိုင်ရီတို့ သည် အပေါ်ထပ်တွင် နေကြသည်။ ။ သူ့အနေဖြင့် ညအိမ်ညဉ့်နေ ဧည့်သည် များအား လက်ခံရသော်လည်း ဘယ်တော့မှ များများ စားစား လာကြသည် မဟုတ်။ ။ ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ အခန်းများ စွာသည်

တစ်နှစ်ပတ်လုံး လွတ်နေသည် က များ လေသည်။ ။

သားငယ်ကလေး ပိုင်ရှိသည် မိဘနှစ်ပါးစလုံး၏ အချစ်တော် ဖြစ်သည် ။ အဖေနှင့် အမေ ကြားတွင် တစ်ခုတည်းသော သံယောဇဉ်ကြိုးကလေးတစ်မျှင် ဖြစ်သည် ။ သူသည် အိမ်ကြီးနှင့် စတူဒီယိုအကြား အဆက်အသွယ် မပြတ်အောင် ပေါင်းကူးပေးရာ တံတားကလေးသဖွယ် ဖြစ်ရုံမျှ မက တစ်နည်းအားဖြင့် တွက်လိုက်လျှင် ပိုင်ရှိသည် မြိုင်ခေမာ၏ အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် အရှင် သခင်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည် ။

ဟာဗာရာဂူ ပိုင်ဆိုင်သော နယ်မြေသည် သူ၏ စတူဒီယို၊ ရေကန်နှင့် အမဲလိုက် ကွင်းဟောင်းတို့ ဖြစ်သည် ။ သူ့ဇနီးကတော့ အိမ်မကြီး၊ မြက်ခင်းပြင်၊ သံပရာပင်များ နှင့် သစ်အယ်ပင် တောအုပ်ကို စိုးမိုးထားသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ပိုင် နယ်မြေအတွင်းသို့ တစ်ယောက်က ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ခြင်း မပြု။ စားချိန်သောက်ချိန်ကျလာ၍ ဗာရာဂူက အိမ်ကြီးဆီသို့ ကူးလာသည့် အချိန် များမှ တစ်ပါး ကျန်အချိန်များ တွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မဆုံမိကြ။

သားငယ် ပိုင်ရှိကတော့ ထိုအချက်ကို အသိအမှတ်မပြု။ အမှန်တော့ သူ့ဖခင်နှင့် မိခင် တို့ ကြားတွင် နယ်မြေရော ဘဝပါ ကွဲပြားခြားနားနေသည့် အဖြစ်ကို သူ နားမလည်။ နားလည် သဘောပေါက်နိုင်သည့် အရွယ်လည်း မဟုတ်။

သူသည် အိမ်ထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာခြင်း ပြုသည် ။ အိမ်သစ်ဟု ဆိုအပ်သော သူ့ဖခင်၏ စတူဒီယိုနှင့်

စာကြည့်ခန်းထဲသို့လည်း အချိန်အခါမရွေး ဝင်ထွက်သွားလာခြင်း ပြုသည်။ ။

ထိုနည်းတူစွာပင် အိမ်ကြီးထဲရှိ စင်္ကြံလမ်းများ ၊ ပန်းချီကားများ ထားရာ အခန်းနှင့် သူ့မိခင်၏ အခန်းများ သည် လည်း သူ ဝင်ချင်သလို ဝင်၍ ထွက်ချင်သလို ထွက်သည့် နေရာများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။ သူသည် သစ်အယ်ပင် တောအုပ်ထဲရှိ စထရော်ဘယ်ရီပင်များ ၊ သံပရာပင်များကြားရှိ ပန်းများ ၊ ကန်ထဲမှ ငါးများ ၊ ရေချိုးကန်နှင့် ဝှန်ဒိုလာလှေ စသည် တို့ အပေါ်တွင် လည်း သူ ထင်သလို ပြုနိုင် သည့် အရှင်သခင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

သူ့မိခင်၏ အစေခံများ နှင့် သူ့အဖေ၏ အစေခံ ရောဘတ်တို့ နှင့် ဆက်ဆံသည့် အခါတွင် မူကား သူ့စိတ်ထဲက သူ့ကိုယ်သူ သခင်ဟု လည်းကောင်း၊ အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက်ခံ တစ်ဦးဟု လည်းကောင်း ထင်မြင်ခံစားရသည်။ ။

သူ့မိခင်၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ဧည့်သည် များ ၏ မျက်စိထဲတွင် မူ ပိုင်ရှိသည် အိမ်ကြီးရှင်မ၏ သားကလေးဖြစ်ပြီး သူ့အဖေ၏ စတူဒီယိုသို့ တစ်ခါတစ်ရံ အလည်အပတ် ရောက်လာကြ သော ပြင်သစ်စကား ပြောကြသည့် လူကြီးလူကောင်းများ ၏ မျက်စိထဲတွင် မူကား ပိုင်ရှိသည် ပန်းချီဆရာ၏ သားကလေးဖြစ်သည်။ ။

ပိုင်ရှိ၏ ဓာတ်ပုံများ နှင့် ပုံတူပန်းချီကားချပ်များကို သူ့ဖခင်၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားသကဲ့သို့ အိမ်ကြီးပေါ်ရှိ သူ့အမေ၏ အခန်းများ ထဲတွင် လည်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ။

တကယ်တော့ ပိုင်ရှိ၏ ဘဝသည် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေနေသည့် မိဘများမှ မွေးဖွား လာသော ကလေးများ ထက်ပင်

ပို၍ အဆင်ပြေပြီး သာတောင့်သာယာ ရှိသည် ။ သူ နေထိုင် ကြီးပြင်းလာနေရသည် မှာ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများ အောက်တွင် မဟုတ်။ လွတ်လပ်မှု အပြည့်ရှိသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မိခင်၏ နယ်မြေအတွင်း၌ သူ ပြဿနာ တစ်ခုခုနှင့် တိုး၍ အခက်အခဲကြုံလာသည့် အခါ ရေကန်ဘေးမှ နယ်မြေသည် သူ့အား လုံခြုံမှုကို ပေးသည် ။

ပိုင်ရီ အိပ်ရာဝင်သွားသည် မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ အိမ်ကြီးဆီမှ မီးရောင် လင်းနေသော နောက်ဆုံး ပြတင်းပေါက်သည် လည်း ညဆယ်တစ်နာရီ ထိုးသည့် အခါ မှောင်နှင့် မည်းမည်း ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ညသန်းခေါင်ကျော်သည့် အခါ မြို့ထဲသို့ သွားပြီး စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများ နှင့် အချိန်ဖြုန်းခဲ့သော ဂျီဟန်ဗာရာဂုသည် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည် ။ နွေရာသီဝင်စ ညဖြစ်၍ ကောင်းကင်တွင် တိမ်များ ထူထပ်လျက်ရှိ၏။ အေးမြသော လေပြည် လေညင်းများကြားမှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဗာရာဂုအဖို့ တော့ ပိုင်အရက်၊ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အော်ဟစ်ရယ်မောသံများ နှင့် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ပြက်လုံးများ တည်ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည် ။ ပူနွေး စိုထိုင်းသောလေကို ရှူရှိုက်ရ၏။ မှောင်မှိုက်နေ သည့် ဂျုံခင်းများကြားရှိ လမ်းမပေါ်အတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသော ဗာရာဂုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြိုင်ခေမာ ခြံဘက်သို့ နီးကပ်လာနေသည် ။

ခြံဝင်း တံခါးမှ အတွင်းသို့ ဝင်မိသောအခါ ဗာရာဂုသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည် ။ သစ်ပင်များ ၏

အမှောင်ထုကို ကျောပြု၍ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသော အိမ်၏ မျက်နှာစာသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိနေသည်။ ။

သူသည် မိနစ်အနည်းငယ် ကြာမျှ ရပ်၍ ကြည့်နေမိ၏။ အနီးအနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်းက မက်မောစဖွယ် ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးသွားရသည့် ခရီးသွား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ ။

သူသည် မြင့်မားလှသော ခြံစည်းရိုး ဘေးအတိုင်း ဆက်၍ လျှောက်ကာ သူ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ လုပ်ထားသည့် ဝင်ပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ။ ဤဝင်ပေါက်မှ နေ၍ ဝင်လျှင် တောအုပ်ကြား မှ ဖြတ်သွားရသည့် လူသွားလမ်းပေါ် ရောက်မည်။ ထိုလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားလိုက်လျှင် သူ၏ စတူဒီယိုသို့ ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ အာရုံများ သည် ရှင်သန်တက်ကြွလျက်ရှိ၏။ သူသည် သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် မှောင်ရိပ်သန်းနေသော ပန်းခြံအတွင်းရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးနေသည့် လမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ ရေကန်ပေါ်မှ အုပ်မိုးနေသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအကြားမှ နေ၍ ညိုမှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်သည် သူ့ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ။ ထို့နောက် သူ့အိမ်သည် သူ့ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ ။

ကန်ငယ်သည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းလှသော ညအမှောင်ထုအောက်တွင် မည်းမှောင် နေသည်။ ။ ချည့်နဲ့ ဖျော့တော့ လွန်းလှသော အလင်းရောင်သည် ရေပြင်ထက်တွင် အုပ်ဆိုင်းလျက် ရှိ၏။ အလွန်အလွန် ပါးလွှာသော အမြွေးပါးကလေးတစ်ခု

တင်ထားသည် နှင့် တူသည်။ ။

ဗာရာဏသီလူလက်မှ နာရီကို ကြည့်သည်။ ။ တစ်နာရီ
ထိုးလုနီးနေပြီ။ သူသည် ဧည့်ခန်းထဲ သို့ ဝင်သော တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ။
အထဲရောက်သောအခါ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထွန်းလိုက်ပြီး
အဝတ်အစားများကို ချွတ်သည်။ ။ ထို့နောက် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ
ကျောက်လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းပြီး ရေကန်ထဲသို့ ဆင်းသည်။ ။
သူ့ဒူးများ ရှေ့မှ ရေသည် တလက်လက် တောက်နေသည်။ ။

သူသည် ရေထဲသို့ ငုပ်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ကူးသည်။ ။
ပြုလေ့ပြုလေ့ မရှိသော နည်းများ ဖြင့် ညခင်းပိုင်းက အချိန်ဖြုန်းခဲ့သဖြင့်
ရရှိလာခဲ့သည့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ သည် ပြေသွားသည်။ ။

သူသည် ရေကန်ထဲမှ ပြန်တက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ရေစိုကြီးနှင့် ပင်
ဝင်ခဲ့သည်။ ။ မျက်နှာသုတ်ပင် တစ်ထည် ဆွဲယူကာ ခပ်တိုတို
ညှပ်ထားသည့် ဆံပင်မှ ရေများကို သုတ်သည်။ ။ ဖိနပ် မရှိတော့ဘဲ
လှေကားမှ တက်ကာ သူ့စတူဒီယိုထဲသို့ ဝင်သည်။ ။ အခန်းမှာ
အခန်းကျယ်ကြီး ဖြစ်သော်လည်း အထဲတွင် ပရိဘောဂပစ္စည်းဟူ၍
ဘာမှ မရှိ။ သူသည် မီးခလုတ်များကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက် သည်။ ။

သူသည် ကင်းဗတ်တစ်ချပ် တင်ထားသည့် သုံးချောင်းထောက်
ခုံကလေးဆီသို့ သွားသည်။ ။ သုံးချောင်းထောက်ပေါ်မှ ကင်းဗတ်မှာ
လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းက သူ ဆွဲထားခဲ့သည့်
ပန်းချီကားချပ် ဖြစ်၏။ ။

သူသည် ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ထောက်ကာ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်း၍
ပန်းချီကားကို ကြည့် သည်။ ။ ပန်းချီကားချပ်ပေါ်မှ လတ်ဆတ်သော
ဆေးရောင်များ သည် ကြမ်းတမ်းသော မီးရောင်ကို

ရောင်ပြန်ဟပ်နေကြ၏။

သူသည် ပန်းချီကားချပ်ကို နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်မျှ စိုက်၍ ကြည့်သည် ။ သာမန်ကာလျှံကာ ကြည့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ တစ်ကားလုံးကို ပထမဆုံး တင်ခဲ့သည့် စုတ်တစ်ချက်မှ နောက်ဆုံး ဆွဲထားခဲ့သည့် စုတ်ချက်အထိ သူ့မျက်စိများက မှတ်မိလာအောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှ စ၍ နောက်တစ်နေ့ အလုပ်မလုပ်မီ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားထဲမှ ရုပ်လွှာများကို အိပ်ရာဝင်သည့် အခါ မှတ်မိနေအောင် ကြည့်ရှုမှတ်သားသည့် အလေ့အထကို လေ့ကျင့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် မီးများကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ကို ကောက်ယူကာ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ သွားသည် ။ အိပ်ခန်းတံခါးသို့ ရောက်သောအခါ ချက်ချင်းဖွင့်၍ မဝင်သေးဘဲ မြေဖြူတစ်ချောင်းကို လှမ်းယူပြီး တံခါး၌ ချိတ်ထားသည့် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ “ခုနစ်နာရီတိတိ နှိုး၊ ကိုးနာရီ ကော်ဖီ သောက်မည်” ဟု ရေးလိုက်သည် ။ ထို့နောက် တံခါးကို ပိတ်၍ အိပ်ရာဝင်သည် ။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းနေသော်လည်း မျက်လုံးများကို ဖွင့်ထားဆဲ၊ သူ စောစောက ကြည့်လာခဲ့သည့် ပန်းချီကားချပ်ထဲမှ ရုပ်လွှာများ သူ့မျက်စိ အမြင်အာရုံတွင် ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာစေရန် အားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ လိုချင်သည့် အရာကို ရသည့် အခါ သူသည် မျက်လုံးများကို မှီ တ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းကို တစ်ချက် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ချသည် ။ မကြာမီ အိပ်မောကျသွားလေ၏။

နံနက်လင်းသည့် အခါ အစေခံ ရောဘတ်က မှာ ထားသည့် အချိန်အတိုင်း သူ့ကို နှိုးသည် ။ သူသည် ချက်ချင်း အိပ်ရာမှ ထကာ ရေအေးဖြင့် မျက်နှာသစ်သည် ။ အရောင်လွင့်စ ပြုနေပြီဖြစ်သော မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံကို ကပ္ပာကယာ ကောက်ဝတ်ကာ စတူဒီယိုသို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ရောဘတ်က တရုတ်ကပ်များကို ဖွင့်ပေးထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ စားပွဲလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် မူ သစ်သီး တစ်ပန်းကန်၊ ရေတစ်ပုလင်းနှင့် ပေါင်မုန့် တစ်လုံး တင်ထားသည် ။

သူသည် သုံးချောင်းထောက်ပေါ်မှ ပန်းချီကားချပ်ကို ရပ်၍ ကြည့်ရင်း ပေါင်မုန့်ကို လှမ်းယူကာ တစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်သည် ။ သူသည် ပန်းချီကားချပ်နားသို့ တိုးသွားလိုက် နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက် လုပ်ကာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည် ။ ပေါင်မုန့်ကို ဝါးသည် ။ သစ်သီး ပန်းကန်ထဲမှ ချယ်ရီသီး လက်တစ်ဆုပ် လှမ်းယူသည် ။

စားပွဲပေါ်တွင် စာများ နှင့် သတင်းစာများ ချထားသည် ကို မြင်သည် ။ သို့သော်လည်း သူ ကောက်၍ မကြည့်။ နောက် တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် သူသည် ခေါက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ သူ၏ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို အလေးအနက်ထား၍ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသည် ။

ပန်းချီကားပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသည့် ပုံမှာ နံနက်စောစောရှုခင်း ဖြစ်၏။ ဤရှုခင်းမှာ ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော ရှုခင်းဖြစ်ပြီး လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး ပုံကြမ်း အများ အပြား ဆွဲထားခဲ့ဖူးသော ရှုခင်း ဖြစ်သည် ။

သူ ခရီးထွက်ခဲ့စဉ်က ရိုင်းမြစ် အထက်ပိုင်း တစ်နေရာရှိ တောထမင်းဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်တွင် ခဏ ရပ်နားခဲ့ရသည် ။ သူနှင့် လာတွေ့မည်ဟု ချိန်းထားသော မိတ်ဆွေကို သူ မတွေ့။

မိုး တဖြောက်ဖြောက် ရွာနေသော ထိုညက သူသည် မီးခိုးငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ဘီယာခန်းထဲ၌ ထိုင်၍ ဘီယာ သောက်နေခဲ့ရသည်။ ။ ပြီးတော့ နံရံ၌ သုတ်ထားသည့် ထုံးဖြူနံ့များ နှင့် မှို နံ့များကို ရှူရှိုက်ကာ စိုစွတ်စွတ် နိုင်လွန်းလှသော အိပ်ရာပေါ်၌ ကောင်းစွာ မအိပ် နိုင်ဘဲ တစ်ညတာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ နေမထွက်မီ သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ။ ညက အိပ်ရေးမဝသဖြင့် စိတ်က ကြည်ကြည်သာသာ မရှိ။ ဆိုင်တံခါးက မဖွင့်သေး သောခတ်ပြီး ပိတ်ထားသည်။ ။ သူသည် ဘီယာခန်း ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ ကျော်ခွ ဆင်းခဲ့သည်။ ။ ရိုင်းမြစ်ကမ်းစပ် တစ်နေရာတွင် တွေ့ရ သည့် လှေတစ်စီးပေါ်တက်ကာ အရှုဏ်တက်လုလု အချိန် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော မြစ်ပြင်ထက်၌ လှေကို လှော်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။

အတန်ကြာသောအခါ နောက်ရင်းသို့ ပြန်လှည့်ရန် စိတ်ကူးသည်။ ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးသည့် တစ်ဖက်ကမ်းခြေမှ လှေတစ်စီးဖြင့် သူဘက်သို့ လာနေသော တံငါသည် တစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ။ နို့နှစ်ရောင် သန်းလျက်ရှိသော အလင်းရောင်အောက်တွင် တံငါသည် ၏ ပုံသဏ္ဌာန်သည် မှန်ဝါးဝါး။

တံငါသည် ၏ တစ်ယောက်စီး လှေကလေး၏ အရွယ်အစားပမာဏသည် ပင်ကို အနေ အထားအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ အဆမတန် ကြီးမားနေဟန် ပေါက်လျက်ရှိ၏။ မြင်လိုက်ရသည့် ရှုခင်းနှင့် ထူးဆန်းသော အလင်းရောင်သည် သူ့အား ညို့ယူဆွဲဆောင်ထားသည်။ ။

သူ ငေးမောနေခိုက်မှာ ပင် တံငါသည် သည် သူနှင့် နီးလာသည်။ ။

တစ်နေရာတွင် လှေကို ရပ်လိုက်ပြီး ရေထဲမှ ပိုက်ကွန်တစ်ခုကို ဆွဲဆင်သည် ။ ငွေရောင်ထနေသော ငါးကြီးနှစ်ကောင်သည် ပိုက်နှင့် အတူတူ တလူးလူး တလွန့်လွန့်ဖြစ်ကာ ပါလာကြသည် ။ ထို့နောက် ငါးနှစ်ကောင်စလုံး တံငါသည် ၏ လှေဝမ်းထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းသွားသည် ။

သူသည် တံငါသည် အား တစ်ခဏမျှ စောင့်ဆိုင်းရန် တောင်းပန်ပြီး ဆေးဘူးကို ကသောကမျောထုတ်ကာ ရေဆေးဖြင့် ပုံကြမ်းတစ်ခု ဆွဲယူလိုက်၏။

ထိုနေ့က ဗာရာဏသီသည် တစ်နေ့လုံး ရွာထဲတွင် ခို၍ ပုံကြမ်းလောင်းလိုက်၊ စာဖတ်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သည် ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူသည် ရွာပြင်ထွက်ကာ ပုံတချို့ ဆွဲသည် ။ ထို့နောက် ခရီးဆက်ခဲ့သည် ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ ဤပန်းချီကား ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့စိတ်ထဲ၌ မကြာခဏ ပြန်ပေါ်လာသည် ။ စိတ်ကူးအာရုံထဲတွင် ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်နှင့် စိတ်လက်ပင်ပန်းခဲ့ရ၏။ ထို့နောက်တော့ ရှုခင်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာသည် ။ အခုဆိုလျှင်တော့ ဤပန်းချီကားကို သူ ဆွဲလာခဲ့သည် မှာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ လက်စသတ်နိုင်မည့် အခြေအနေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်နေပြီ။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သူသည် ကြည်လင်တောက်ပသော နေရောင်အောက် သို့မဟုတ် ပန်းခြံ သစ်တောစသည့် နေရာများ ရှိ ပြောက်တိပြောက်ကျား အလင်းရောင်များ ထဲတွင် ပန်းချီ ဆွဲနေကျ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း အခု သူရေးဆွဲနေသည့် ပန်းချီကားထဲမှ ငွေရောင်သန်းနေသော အရောင်၏ အေးမြမှုသည် သူ့စိတ်ကို များစွာ

ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။ ။

သို့သော်လည်း ဤအရောင်သည် သူ့ကို အရောင်အသွေးသစ်တစ်ခု သုံးရန် ညွှန်ပြခြင်း ဖြစ်သည် ကို တမြန်မနေ့ကမှ နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့၏။ အခုဆိုလျှင်တော့ ဤပန်းချီကား၏ အရောင်ထူးခြားမှုသည် ကောင်းသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ဟု မြင်လာသည် ။ ယင်းအချက်သည် ပင်လျှင် ထူးခြားသော ဆန်းသစ်မှုတစ်ခုဟု လည်းကောင်း၊ ချီးကျူးအပ်သော သာမန်ပုံတူတစ်ခုထက် အဆင့်ပို၍ မြင့်နေသည့် သဘောဆောင်နေသည် ဟု လည်းကောင်း နားလည်လာသည် ။

တကယ်တော့ ဤပန်းချီကားထဲတွင် သဘာဝ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှု တစ်ခုသည် မှန်သား ရောင်ထနေသော မျက်နှာပြင်ကို ဖောက်၍ စီးထွက် လာပြီး ပြုပြင် မွမ်းမံထားခြင်း မရှိသည့် စစ်မှန်မှု တစ်ခုကို အပြည့်အဝ ပေးနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ပန်းချီဆရာသည် ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာကာ သူ့ပန်းချီကား ဆေးစပ်သည့် ပျဉ်ပြားပေါ်မှ အရောင်များကို ကြည့်၍ စဉ်းစားချိန်ဆလျက်ရှိသည် ။ သူ့ဆေးစပ် ပျဉ်ပြားသည် ယခင်က သုံးနေကျ ပျဉ်ပြားနှင့် မတူ အနီရောင်များ နှင့် အဝါရောင်များမှာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေ သည် ။

ပုံထဲတွင် ရေနံနှင့် လေကို ဆွဲထားပြီး ဖြစ်၏။ မျက်နှာပြင်သည် အေးချမ်းပြီး ဆွဲဆောင်မှုမရှိသော အလင်းရောင်ထဲတွင် ရောက်နေသည် ။ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်မှ ချုံပုတ်များ နှင့် သစ်ပင်ငုတ် များ သည် ရေခိုးရေငွေ့များ ထဲ၌ မျောနေကြသည့် နှယ် ရှိ၏။ ယင်းတို့ ၏ အရောင်များ သည် လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ်ဝက်နှင့် ညိုပြာပြာ

အဆင်းကို ဆောင်နေကြသည် ။ စုတ်ချက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပေးထားသော တစ်ယောက်စီး တံငါလှေကလေးသည်
မူလရုပ်မျိုးမဟုတ်။ အစစ်အမှန် ပုံအတိုင်း မဟုတ်သလို ဖြစ်နေသည် ။

တံငါသည် ၏ မျက်နှာကတော့ အသက်မဝင်သလို မဝီပြင်သလို
ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ပိုက်ထဲမှ ငါးကို ဖမ်းယူရန် ဆန့်တန်းထားသော
လက်သာလျှင် အသက်ဝင်လျက်ရှိသည် ။ လှေနံရံအထက် တွင်
ခုန်ပျံနေသော ငါးကတော့ လင်းလက်နေသည် ။
ကျန်တစ်ကောင်ကတော့ လဲနေသည် ။ ငါး၏ ပါးစပ်သည် ဟနေသည် ။
ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးများ သည် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ခံစားမှု
တစ်ခုဖြစ်သော ကြောက်လန့်ခြင်းကို အပီအပြင် ဖော်ပြနေသည် ။

ပန်းချီကား တစ်ခုလုံးသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်သည် ။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို ဖော်ပြနိုင်လှနီးပါး အခြေအနေ၌ ရှိသည် ။
သို့သော်လည်း ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှ၏။ အပြစ်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်သည့်
ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည် ။ နိမိတ်ပြလက္ခဏာ အမှတ်အသားဆို၍
မပါသလောက်ပင် ဖြစ်သည် ။ လုံးဝ မပါဘဲ နေပြန်ကလည်း အနုပညာ
လက်ရာ တစ်ခုပါဟု ပြောနိုင်ရန် ခက်သဖြင့် ပါသည် ဆိုရုံ
ကလေးမျှသာ ပါသည် ။

ပန်းချီ ရုပ်ပုံလွှာသည် ကြည့်မြင်သူ၏ စိတ်ကို သဘာဝတရား၏
နားမလည်နိုင်လောက် အောင် ရှုပ်ထွေးသည့် အဖြစ်ကို
ခံစားနားလည်စေနိုင်ရုံမျှမက တအံ့တဩ ငေးမောပြီး မြတ်နိုး
တွယ်တာစိတ် ပေါ်လာအောင်လည်း ပြနိုင်စွမ်း ရှိနေပေသည် ။

ပန်းချီဆရာသည် သူ့အလုပ်ခွင်တွင် နှစ်နာရီ နီးပါးမျှ
ထိုင်မိသောအခါ သူ့အစေခံက အပြင်မှ တံခါးခေါက်သည် ။ သူ့

သခင်ထံမှ ဘာသံမှ မကြားရသည့် အခါကျမှ နံနက်စာကို ယူ၍ စတူဒီယိုထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ သူသည် လက်ထဲရှိ လင်ပန်းထဲမှ ရေနွေးအိုးများ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်များ နှင့် ပန်းကန်ပြားကို စားပွဲပေါ်သို့ အသံ မမြည်အောင် သတိထား၍ ချသည် ။ ထို့နောက် မဝံ့မရဲ လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည် ။

“မနက်စာ ပြင်ထားပြီးပါပြီ ဗာရာဂု”

“ လာပြီ” ဟု ပန်းချီဆရာက ရေရွတ်သည် ။ သူသည် ခုန်ပျံနေသော ငါး၏ အမြီးပေါ်၌ သူ စောစောက ဆွဲထားခဲ့သည့် စုတ်ချက်တစ်ခုကို လက်မဖြင့် အသာအယာ ပွတ်၍ ဖျက်နေသည် ။ “ရေနွေးရမလား” ဟု မေးသည် ။

သူသည် လက်များကို ရေနွေးဖြင့် ဆေးကြောပြီးခါမှ ကော်ဖီစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည် ။

“ရောဘတ်ရေ၊ ငါ့အတွက် ဆေးတစ်ဆုံလောက် ထည့်ပေးဦး” ဟု ရွှင်လန်းသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည် ။ “ဒီတစ်ခါ ဆေးတံ အသေးကလေးနှင့် ထည့်နော်၊ ဆေးတံက အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်”

ရောဘတ်အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့် အခါ ဗာရာဂုသည် ကော်ဖီကို ခါးခါးဖျော်ပြီး အရသာခံ၍ သောက်သည် ။ စောစောက ပန်းချီကားပေါ်တွင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အားစိုက်ထားခဲ့ရသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရီဝေဝေ နောက်ကျိကျိ ဝေဒနာနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတို့ သည် နံနက်ခင်း မြူနှင်းများ ပြယ်သည့် နှယ် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည် ။

သူသည် ရောဘတ် လက်ထဲမှ ဆေးတံကိုယူ၍ ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်သည် ။ ရောဘတ်က မီးညှိပေးအပြီးတွင် အားရပါးရ

ဖွာလိုက်သည် ။ တသင်းသင်း ပျံနေသော ဆေးနံ့ကို အရသာခံ၍ ရှူသည် ။ ကော်ဖီခါးခါးမှ ရထားသည့် အာနိသင်သည် ပို၍ ထိရောက်လာသည် ။

“မင်း ငယ်ငယ်တုန်းက ငါးမျှားဖူးတယ် မဟုတ်လား ရောဘတ်” ဟု မေးသည် ။

“မျှားဖူးပါတယ် ဟာဗာရာဂျ”

“မင်း ဟို ပန်းချီကားထဲက ငါးကို ကြည့်စမ်း၊ လေထဲမှာ ခုန်နေတဲ့ ငါး မဟုတ်ဘူး ၊ ပါးစပ် ပြနေတဲ့ ငါးကို ပြောတာ၊ ပါးစပ်ဟပုံ အနေအထား မှန်ရဲ့ လား”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ” သံသယ မကင်းသော လေသံဖြင့် ပြောသည် ။
“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ထက် ဟာဗာရာဂျက ပိုပြီး သိမယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ရောဘတ်က ထပ်ပြောသည် ။

ပန်းချီဆရာ၏ မေးခွန်းထဲတွင် သရော်သံ ပါသည် ဟု ထင်နေဟန်တူသော ရောဘတ်၏ လေသံတွင် မကျေနပ်သံပါလျက်ရှိလေသည် ။

“မဟုတ်သေးဘူး ရောဘတ်၊ မင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ မမှန်ဘူး၊ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ် ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် သူငယ်ဘဝမှာ ဆိုရင် အရာဝတ္ထုတွေကို မြင်ပုံဟာ တစ်မျိုးကွ၊ ထင်ရှား ပြတ်သားမှုနှင့် သန့်စင်လတ်ဆတ်မှုကိုသာ အဓိကထားပြီး မြင်ကြတယ်၊ နောက်ပိုင်းဘဝကျတော့ သူဟာ အဲဒီအတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြီး အားပြုရတယ်၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက လုံးဝ ငါးမမျှားခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ရိုးရိုးသားသားမေးတာ၊ ငါးရဲ့ နှာခေါင်း အနေအထား မှန်မမှန် ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ၊ လုံးဝ မမှားပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်”

ဟု ရောဘတ်က ဖြေသည်။ ။

ဗာရာဏသီ သည် မတ်တပ် ရပ်လိုက်ပြီး သူ့ ပန်းချီကားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ရောဘတ်က သူ့ ဆရာကို အကဲခတ်သည်။ ။ သူ့ ဆရာ၏ မျက်လုံးများ ထဲ၌ တည်ရှိနေသည့် အာရုံစူးစိုက်မှုကို သူ တွေ့ခဲ့ဖူးပေါင်း များ ပြီး ဤ အကြည့်သည် ကြောင်တောင်တောင် ငေးတေးတေးအကြည့်မျိုးနှင့် ဆင်သည်။ ။ သူ ကော်ဖီနှင့် စကားပြောခဲ့သည် များ သည် သူ့ ဆရာ ဗာရာဏသီ၏ စိတ်ထဲတွင် မရှိတော့။

အကယ်၍ သူက စကား ပြောလိုက်ပါမူ သူ့ဆရာသည် အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်နိုးလာသလို ဖြစ်တော့မည်။ သို့သော်လည်း ထိုအဖြစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာပါက အန္တရာယ်ကြီးမားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းနေသော ရောဘတ် သည် သူ ချပေးထားသည့် စာများကို သူ့ဆရာ အခုအချိန်အထိ မဖတ်သေးမှန်း သိလာသည်။ ။

“ဟာဗာရာဏသီ ခင်ဗျာ” ဟု ရောဘတ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် အသံပေးသည်။ ။

ဗာရာဏသီ သည် ဆက်သွယ်လို့ တော့ ရသေး၏။ သူသည် ဒေါသမကင်းသည့် အကြည့်နှင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူ့ မျက်နှာထားသည် အိပ်ပျော်လှနိုးပါး ဖြစ်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တူလျက်ရှိလေသည်။ ။

“စာတွေပါခင်ဗျာ”

ထိုစကား ပြောအပြီးတွင် ရောဘတ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ။ ဗာရာဂုသည် အပြာနုရောင် ဆေးဘူးကို ယူ၍ ဆေးစပ်ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ ဆေးရည်နှစ်စက် သုံးစက်မျှ ညှစ်ချလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဆေးဘူးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ဆေးရောင်များကို စပ်သည်။ ။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် ရောဘတ်၏ သတိပေးစကားဆီသို့ ရောက်နေသဖြင့် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။ ။ သူသည် လက်တွင်းမှ ဆေးစပ်ပျဉ်ပြားကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး စာများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော လာနေကျ စာများ ဖြစ်သည်။ ။ စုပေါင်း ပန်းချီပြပွဲ တစ်ခုတွင် ပါဝင်ပြသဖို့ ဖိတ်ကြားသည့် စာတစ်စောင်။ သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ထည့်လို၍ တောင်းခံသည့် သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်မှ စာတစ်စောင်၊ ပြီးတော့ ... သူ့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ဘယ်သူ့ဆီက စာဆိုတာ သူ သိသည်။ ။

သူသည် စာအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လိပ်စာကို တစ်လုံးချင်း ဖတ်သည်။ ။ စာတိုက်တံဆိပ်ကို ရှာဖတ်သည်။ ။ တံဆိပ်ခေါင်းကတော့ အီတလီနိုင်ငံမှ ဖြစ်၏။ နေပယ်လ်မြို့မှ လား၊ ဂျီနီအာမြို့မှ လား။ ဒါဆိုလျှင်တော့ သူ့မိတ်ဆွေသည် ဥရောပဘက်၌ ရောက်နေသည် မှာ ထင်ရှားသည်။ ။ သူနှင့် ဝေးကွာသည့် နေရာ၌ မဟုတ်တော့သဖြင့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူ့ထံ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သည်။ ။

လှုပ်ရှားသော စိတ်ဖြင့် သူသည် စာအိတ်ကို ဖောက်သည်။ ။

ဖြောင့်တန်းညီညာသော လက်ရေးများကို ရွှင်လန်းမြူးကြွသော စိတ်ဖြင့်ကြည့်သည် ။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်နေလေ့ရှိသော သူ့မိတ်ဆွေများ ထံမှ စာများ သည် တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ ရောက်လာတတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ မှတ်မိသလောက်ဆိုပါက ပန်းချီဆွဲနေချိန်၊ သူ့သားပိုင်ရီနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေရသည့် အချိန်များ နှင့် သူ့မိတ်ဆွေများ ထံမှ စာရောက်လာချိန်များ ၌ သာ သူ့စိတ်သည် သာယာပျော်ရွှင်ခဲ့ရ၏။ အခုလည်း သူ့မိတ်ဆွေထံမှ စာရောက်လာသဖြင့် တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ပျော်ရပြန်ပြီ။

စာကို ကြည့်၍ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသည့် ကြားမှ ပင် အချစ်ကင်းမဲ့ပြီး ခြောက်ခန်းနေသည့် သူ့ဘဝကို တွေးမိကာ ရှက်စိတ်နှင့် မသာယာသောစိတ်များ ဝင်လာသေးသည် ။ သူသည် စာကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖတ်လေသည် ။

နေပယ်လ်မြို့

ဇွန် ၂ ရက်၊ ည

* * *